



Arrest

nr. 163 893 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. CHATCHATRIAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2009 diende de moeder van verzoeker met de kinderen X, X. en X. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 augustus 2009 dienden de vader van verzoeker en verzoeker zelf een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 mei 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 juli 2010 trok het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen de weigeringsbeslissing in. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 47 728 van 3 september 2010 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 21 mei 2010, daar de ouders van verzoeker niet ter zitting verschenen of vertegenwoordigd waren.

Op 14 september 2010 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 oktober 2010 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de ouders van verzoeker (bijlage 13*quinqies*). Tegen die beslissing dienden zij een beroep in bij de Raad.

Op 3 november 2010 dienden de ouders van verzoeker een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 november 2010 dienden de ouders van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 52 645 van 8 december 2010 verwierp de Raad het beroep tegen de bijlage 13*quinqies* van 14 oktober 2010.

Op 24 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010, ontvankelijk.

Bij arresten nrs. 59 056 en 59 057 van 31 maart 2011 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 18 februari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 9 november 2010, ongegrond.

Op 2 februari 2012 dienden de ouders van verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 2 februari 2012, onontvankelijk.

Op 20 september 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 3 november 2010, ongegrond. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 30 september 2013 kreeg de vader van verzoeker, de heer K. M., het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinqies*). Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad (RvV X).

Op 22 oktober 2013 dienden de ouders van verzoeker en verzoeker, ondertussen meerderjarig geworden, een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, ingediend op 22 oktober 2013, onontvankelijk. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad, dat het beroep bij arrest nr. 162 631 heeft verworpen op 23 februari 2013.

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13*sexies*) ten aanzien van de vader van verzoeker (RvV X).

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van de moeder van verzoeker en de minderjarige kinderen (RvV X).

Op 23 januari 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) ten aanzien van verzoeker (RvV X).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03.10.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

• *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 03.10.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

Bij arrest nr. 119 882 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 30 september 2013 (bijlage 13quinquies).

Bij arrest nr. 119 881 van 28 februari 2014 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 20 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard.

Op 4 april 2014 dienden verzoekers ouders een volgend verzoek tot internationale bescherming in, terwijl verzoeker een eerste verzoek tot internationale bescherming indiende, in eigen naam als meerderjarige. Op 9 april 2014 werd het dossier overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het CGVS.

Op 11 april 2014 kreeg verzoeker een attest van immatriculatie; de ouders en andere kinderen niet daar hun volgend beschermingsverzoek niet in overweging werd genomen door het CGVS.

Op 6 mei 2014 nam de gemachtigde de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de ouders en broers en zussen van verzoeker. Tegen die beslissingen dienden de ouders van verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad (RvV X en RvV X).

2. Onderzoek van het beroep

Uit de onder 1. genoemde feiten, blijkt dat nadat de gemachtigde het thans bestreden inreisverbod had verstrekt op 23 januari 2014, verzoeker voor de eerste maal in eigen naam een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 4 april 2014. Zijn ouders deden dit ook doch hun meervoudig verzoek tot internationale bescherming werd op 22 april 2014 niet in overweging genomen. Het verzoek van verzoeker echter gaf wel aanleiding tot afgifte van een attest van immatriculatie op 11 april 2014, hetgeen voortvloeit uit artikel 74, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit) dat luidt als volgt: *“De vreemdeling die binnen het Rijk een eerste asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden moet zich, binnen acht werkdagen na zijn aanvraag, aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats. Na inzage van het document dat een dezer overheden afgegeven heeft, geeft dit*

bestuur hem een attest van immatriculatie, model A, geldig voor drie maanden vanaf de datum van afgifte."

De Raad van State heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat een attest van immatriculatie moet worden beschouwd als een verblijfsgrond, die ondanks zijn precair karakter, onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten en met een inreisverbod dat als het *accessorium* van een beslissing tot verwijdering moet beschouwd worden. *In casu* steunt het thans bestreden inreisverbod op een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2013, dat dateert van voor de afgifte van het attest van immatriculatie. Daargelaten de vraag of de afgifte van het attest van immatriculatie, zijnde een tijdelijke verblijfsgrond, de impliciete opheffing of impliciete intrekking van het voorheen uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft, acht de Raad van State dit bevel, en het inreisverbod dat er het *accessorium* van is, in elk geval verdwenen uit het rechtsverkeer (RvS 26 maart 2015, nr. 11.182 en RvS 10 december 2015, nr. 233.201). Er weze eveneens aangestipt dat artikel 74/11, § 3 *in fine* bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9^{ter}, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een inreisverbod dat, samen met het bevel waarop het is gesteund, moet geacht worden uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen toen op 11 april 2014 een attest van immatriculatie werd verschaft, kan evenmin later, indien het verzoek tot internationale bescherming wordt afgewezen, zoals *in casu* op 26 mei 2014, herleven. Dit heeft de gemachtigde overigens ook niet verhinderd om, eenmaal het beschermingsverzoek was afgewezen door het CGVS, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinqies}) af te geven op 28 mei 2014.

Ter zitting werd deze vaststelling aan de debatten onderworpen teneinde de rechten van de verdediging te respecteren en stelde verweerder enkel dat de Raad hierover zal oordelen (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.625). Verzoeker stelde dat het inreisverbod vernietigd diende te worden.

Conform de rechtspraak van de Raad van State behoort de beoordeling of de duidelijkheid in het rechtsverkeer al dan niet gebaat is met een vernietiging van de bestreden beslissing tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter (RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (niet-toelaatbaar) en RvS 2 juli 2014 nr. 10.626 (niet-toelaatbaar)).

De Raad is thans de mening toegedaan dat teneinde de rechtszekerheid te garanderen, het aangewezen is het bestreden inreisverbod te vernietigen, nu de rechtszekerheid eerder gebaat is bij een uit het rechtsverkeer halen van de bestreden beslissing dan door de loutere verklaring dat de bestreden beslissing als impliciet ingetrokken of opgeheven moet worden beschouwd en niet meer kan worden uitgevoerd.

Deze vaststelling leidt ertoe dat niet verder moet worden ingegaan op de door verzoeker ontwikkelde middelen en het door verweerder ontwikkelde verweer in de nota.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES